

РЕШЕНИЕ

№ 25395

гр. София, 25.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов

ЧЛЕНОВЕ: Елена Попова
Мария Стоева

при участието на секретаря Ива Лещарова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **5047** по описа за **2025** година докладвано от съдия Елена Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано по касационна жалба №230595/15.07.2024г., подадена от В. П. К., с адрес в [населено място], срещу Решение № 2105/07.05.2024г. на СРС, 135-ти състав, постановено по анд №20231110217046/2023г. по описа на СРС.

С посоченото решение е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 23-4332-010405/08.06.2023 г., издадено от Началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на В. П. К. на основание чл.185 от ЗДвП за нарушение по чл.150а, ал.1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20 (двадесет) лева; на основание чл.183, ал.4, т.7, предл.1 от ЗДвП за нарушение по чл.137а, ал.1 от ЗДвП е наложена „глоба“ в размер на 50 (петдесет) лева и на основание чл.177, ал.1, т.4, предл.1 от ЗДвП за нарушение по чл.5, ал.3, т.2 от ЗДвП му е наложена „глоба“ в размер на 300 (триста) лева.

Срещу така постановеното решение, е постъпила касационна жалба от В. П. К., чрез процесуален представител, с която се иска решението да бъде отменено като неправилно и в нарушение на процесуалните правила. Твърди, че фактическата обстановка, описана в решението на СРС, не отговаря на действителната, като сочи, че водачът не е пътувал сам и че не е установено описаното нарушение. Твърди, че са налице съществени процесуални нарушения при издаването на НП, тъй като липсва съответното описание на нарушението, а АУАН не отговаря на изискванията на чл.42 т.4 ЗАНН, тъй като описанието на обстоятелствата е лаконично и не покрива всички елементи на фактическия състав на нарушението. Претендират се разноските по делото.

В съдебно заседание се сочи, че към момента на издаване на НП, а именно-08.06.2023г.,

принудителната мярка относно спирането от движението на процесното МПС вече е била отменена от Административен съд-Пазарджик, макар в системата на КАТ МВР мярката да е съществувала до преди два месеца.

Ответникът не се явява в съдебно заседание и не изпраща представител, като за съдебното заседание представя писмени бележки, в които изразява становище по същество и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна, а решението на СРС за правилно и законосъобразно.

Административен съд София – град, XVII-ти касационен състав, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт, при което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да потвърди НП, съставът на СРС е установил от фактическа страна, че на 02.05.2023 г. около 08:14 часа св. Г. Ш. и колегата му О. Ц. –мл.автоконтрольори в СДВР- ОПП, в качеството им на автопатрул, изпълнявали служебните си задължения в [населено място] на [улица]. Същите спрели за извършване на полицейска проверка лек автомобил „О. К. с рег. [рег.номер на МПС] . Автомобилът се движел по [улица]с посока на движение от[жк]към[жк]. В хода на извършената полицейска проверка била установена самоличността на водача – жалбоподателят В. П. К., който представил СУМПС, от което контролните органи установили, че същото е с изтекъл срок на валидност на 28.05.2021 г. След извършена справка в ОДЦ-СДВР се установило, че водачът управлява МПС, което е спряно от движение на 30.09.2022 г. на основание чл.171, т.2, б.„а“ от ЗДвП – техническа неизправност. В хода на проверката било установено още, че водачът управлява МПС без поставен обезопасителен колан. За констатациите от извършената проверка св. Г. Ш. съставил против водача на МПС - В. П. К. АУАН с бланков № 874048/02.05.2023 г., в който квалифицирал установените нарушения по чл.5, ал.3, т.2, по чл.150а от ЗДвП и по чл.137а, ал.1 от ЗДвП. Актът бил предявен и връчен срещу подпис на нарушителя, който след като се запознал със съдържанието му, го подписал с отбелязване, че има възражения. В срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН не са били депозиран писмени възражения против АУАН. Въз основа на така съставения АУАН било издадено обжалваното в настоящото съдебно производство наказателно постановление № 23-4332 010405/08.06.2023 г., с което при идентичност на описанието на нарушения и тяхната правна квалификация, жалбоподателят е санкциониран на основание чл.185 от ЗДвП за нарушението по чл.150а от ЗДвП с налагане на „глоба“ в размер на 20 лева; на основание чл.183, ал.4, т.7, предл.1 от ЗДвП за нарушението по чл.137а, ал.1 от ЗДвП с „глоба“ в размер на 50 лева и на основание чл.177, ал.1, т.4, предл.1 от ЗДвП за нарушението по чл.5, ал.3, т.2 от ЗДвП с „глоба“ в размер на 300 лева. Препис от наказателното постановление било връчено срещу подпис на жалбоподателя на 09.11.2023 г.

При така установеното от фактическа страна, за да потвърди посочения НП, въззивният съд е приел, че обжалваното наказателно постановление № 23-4332 010405/08.06.2023 г. и АУАН са издадени от компетентен орган в предвидената в закона писмена форма и съдържание, като не са нарушени сроковете, визирани в разпоредбата на чл.34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН.

Изрично е даден отговор на направените възражения на жалбоподателя, че в атакуваното НП ясно, точно и пълно са описани нарушенията и обстоятелствата, при които са извършени, поради което не е налице нарушение на процесуалните правила при издаване на НП, нито е нарушено правото на лицето да узнае за какви точно административни нарушения е ангажирана административнонаказателната му отговорност. Датата и мястото на нарушенията са посочени

ясно. Описани са и всички съставомерни признаци от състава на нарушенията, като е дадена и съответна правна квалификация на същите, поради което нарушителят е бил в състояние да възприеме повдигнатото му административно –наказателно обвинение, както от фактическа, така и от правна страна и адекватно да организира защитата си, което в действителност е и сторил.

Въззивният съд е приел, че от събраните доказателства се установява по несъмнен и категоричен начин, че на посочените в наказателното постановление дата и място са извършени описаните нарушения. Подробно и ясно са разгледани и трите нарушения поотделно с оглед тяхната съставомерност и правна квалификация.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Настоящият касационен състав намира, че обжалваното решение е валидно, като постановено от надлежен съдебен състав /не се оспорва компетентността по правилата на подведомствеността на СРС 135-ти състав/, допустимо /при наличие на жалба, подадена в законоустановения срок/ и правилно, постановено в съответствие с материалния закон и доказателствения материал по делото.

Правилен е изводът на въззивния съд за законосъобразно ангажиране на административнонаказателната отговорност на касатора относно нарушението по чл.150а от ЗДВП. Правилно съдът е приел, че по делото е установено по несъмнен начин-с показанията на разпитания в хода на съдебното производство на 14.03.2024г. св. Ш. и приложената по делото справка –картон на водача, от която е видно, че СУМПС №[ЕИК], което е било издадено на К. на 28.05.2011 г. е било валидно до 28.05.2021 г., че на инкриминираната дата 02.05.2023 г. жалбоподателят В. К. е управлявал моторно превозно средство лек автомобил „О. К. с рег. [рег.номер на МПС] със СУМПС с изтекъл на 28.05.2021 г. срок на валидност. Правилно въззивният съд е приел, че налице точно описание на посоченото нарушение в наказателното постановление, като съдът е изложил мотиви, както относно съставомерността на извършеното нарушение от обективна и субективна страна, така и относно наложеното наказание, поради което е приел, че наказателното постановление в тази му част е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

Правилни са изводите на въззивния съд и относно второто нарушение- по чл.137а, ал.1 от ЗДВП, като съдът е приел, че в случая от доказателствата по делото - от показанията на св.Ш., който пряко е възприел действията на жалбоподателя безусловно е установено, че водачът е управлявал МПС без обезопасителен колан, като последният не попада в кръга от лица, на които закона дава право да не използват такъв при движение с МПС, поради което съдът е приел, че в тази част издаденото НП е законосъобразно и следва да се потвърди.

Правилни са изводите на въззивния съд, че третото нарушение- по чл.5, ал.3, т.2 от ЗДВП, е доказано от обективна и субективна страна, като съдът се е позовал на Заповед за налагане на ПАМ № 22-4332-004889/23.09.2022 г., издадена от И. Й. полицейски инспектор в ОПП- СДВР, с която е наложена принудителна административна мярка –временно спиране от движение на МПС до отстраняване на неизправността. Съдът е дал отговор на направените възражения от жалбоподателя относно субективната страна на деянието, които следва да бъдат споделени. В случая следва да бъде отбелязано, че е правилен извода, че към датата на нарушението -02.05.2023 г. процесната Заповед за налагане на ПАМ е съществувала в все още не е била отменена от административния съд и жалбоподателят е знаел за наличието на същата. В тази връзка следва да бъде отбелязано, че са неоснователни възраженията на жалбоподателя в касационното производство относно това, че към датата на издаване на НП-08.06.2023г., с Решение №369/08.06.2025г. на Административен съд-Пазарджик по адм. дело №62/2023г. по описа на АС-Пазарджик, е отменена ПАМ –временно спиране от движение на МПС до

отстраняване на неизправността, като е иззето СУМПС[ЕИК].

Съдът е обсъдил и наложеното наказание за всяко едно от горепосочените нарушения, като е приел, че правилно е ангажирана административно-наказателната отговорност на жалбоподателя, поради което и атакуваното наказателно постановление следва да бъде потвърдено в неговата цялост.

Неоснователни са възраженията на касатора относно липсата на яснота при излагане на фактическата обстановка в АУАН и НП-в тази връзка следва да се отбележи, че за всяко едно от трите нарушения въззивният съд е изложил ясни и подробни мотиви за липса на нарушения, които мотиви следва да бъдат споделени изцяло от настоящата инстанция.

В тази връзка следва да се отбележи, че за съставомерността на всяко едно от посочените три нарушения е без значение дали водачът е пътувал сам, а от гледна точка на доказателствата са налице безспорни взаимнодопълващи се доказателства за всяко едно от описаните нарушения. Ето защо възраженията на касатора в касационното производство в тази насока не могат да бъдат споделени.

В хода на административнонаказателно производство не са установени съществени процесуални нарушения, нито по отношение на правната квалификация на установените фактически обстоятелства. Пред въззивния съд не са събрани и приети други доказателства, които да оборват констатациите и извода на органа за виновно извършено от В. П. К. нарушение на правилата за движение по пътищата.

Предвид гореизложеното, настоящият състав намира касационната жалба за неоснователна, а оспореното решение за правилно, поради което следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд - София - град, XVII-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2105/07.05.2024г. на СРС, 135-ти състав, постановено по анд №20231110217046/2023г. по описа на СРС.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: